

Marko ja Kirsi Piittala 1/2019

Jerusalem 10.02.2019

Shalom – Salaam ystävät!

Aivan aluksi iso kiitos kaikista joulukorteista ja -lahjoista, joita olemme ilolla saaneet vastaanottaa sieltä koto-

arabikodin joulutunnelmaa
tammikuun lopulla

Suomesta! Helmikuun alussa täällä Israelissa ja palestiinalaisalueilla näkyy vielä rippeitä jouluvaloista ja koristeista. Joulua vietetään hartaudella ja myös vähän eri aikoihin kirkkokunnasta riippuen. Joulun juhlaa ja tunnelmaa riittää täällä siis adventteineen ja loppiaisineen hyvinkin pari kuukautta. Myös lunta tuli Jerusalemiin tänä talvena. Sen tulosta varoiteltiin kuin suuresta luonnonkatastrofista, koulut lopettivat normaalia aikaisemmin työpäivänsä ja ihmiset varautuivat pysymään kotioiloissa. Tietenkin lapset nauttivat pienestä määrästä ja lyhyestä hetkestä lumista maisemaa täysin rinnoin. Me suomalaiset aikuiset lämmittelimme villasukat jalassa sisätiloissa ikävöiden suomalaisia puulattioita tai kivilattioiden lattialämmityksiä. Nyt helmikuussa toistuvat vesisateet kertovat talven vielä jatkuvan, luonto ja maa kerää

kaiken veden antaumuksella talteen, sillä parin viikon päästä sateet loppuvat ja

seuraavia odotetaan yleensä saapuvaksi vasta syksyllä.

Arkemme rullaa jo totutun mukavasti ja työkuviot

sisältävät sopivasti tuttuja asioita ja uusia haasteita.

Vuoden vaihteen jälkeen osallistuimme Omanissa sijaitsevassa Al Amana-keskuksessa tansanialaisen ryhmän kanssa uskontodialogikonferenssiin. Oman on pinta-alaltaan noin Suomen kokoinen sulttaanikunta Arabian niemimaan kaakkoiskulmassa. Maassa asuu reilu pari miljoonaa omanilaista ja vajaa pari miljoonaa siirtotyöläistä, pääasiassa

Intiasta, Pakistanista ja Bangladeshista. Oman on alueelle tyypillisesti islamilainen maa, joka elää öljystä. Siinä oikeastaan kaikki, mitä maasta tiesimme ennen reissua. Lapsuudesta muistamme monta mystistä tarinaa, joissa seikkaillaan erityisissä paikoissa, joissa kaikki on jotenkin merkillisesti, nurinpäin, vinossa, pientä, suurta, jotenkin suuresti oman maailmamme vastaista. Näitä ovat Liisa Ihmemaassa, Ihmema OZ, Akun ja Roopen seikkailu neliönmuotoisessa maailmassa, jne. Vanhempana olemme lukeneet tai katsoneet saman teeman ympäriltä Truman storya, Tolkienia, Hot Fuzzia, jne. Mutta kukaan ei ollut kertonut meille Omanista. Sinne ei tarvitse mennä kaninkolosta tai vaatekaapista, vaan voi tilata ihan normaalin lentolipun.

Lähdimme siis työreissulle Omaniin, jonka pääkaupunki Muscatissa sijaitsee Lähetykseuran tukema Al Amana- keskus. Keskusta johtaa suomalainen kollegamme, jonka alaisena toimii pari amerikkalaista ja muutama paikallinen työntekijä. Etelästä päin Omaniin lensi tansanialainen ryhmä, jonka kanssa pääsimme tutustumaan erikoisen isäntämaamme elämänrytmiin. Maata johtaa sulttaani, joka on erittäin suosittu ja kansansa rakastama. Maassa on kyllä parlamentti, muttei puolueita ja parlamentin asema on lähinnä neuvoa antava. Omanilaisten pukeutumistapa on sananmukaisesti hyvin kaksijakoinen. Miehistä suurin osa pukeutuu valkoiseen kansallisasuun ja naiset mustaan, huivilliseen kaapuun.

Jo lentokentälle saapuminen oli elämys. Aivan uusi kenttä oli komea, lievästi sanoen suureellinen. Mutta sana suurellisuus alkoi kärsiä matkan aikana inflaation. Kuulimme, että Oman oli ollut melkoinen takapajula nykyisen sulttaanin tullessa valtaan 1970-luvun alussa. Maassa oli silloin ollut kahdeksan autoa ja kuusi kilometriä päällystettyä tietä! Tämän jälkeen muutos on ollut valtava. Lentokentältä matkasimme läpi Muscatin modernien kaupunginosien halki komeaa uutta moottoritietä pitkin. Tietä, tai risteileviä teitä reunustivat uuden kauppakeskukset, hienostohotellit, ferrariliikeet ja vähän syrjemmällä oli tavallisten tasalakkien bemarkaumat. Siellä täällä näkyi palmuilla reunustettuja bulevardjeja. Silmät ympyräisinä katselimme ensimmäisinä päivinä tätä kaikkea. Joka puolella oli äärettömän siistiä, Lähi-idälle niin omaleimaisesta roskaamisen

kulttuurista ei ollut tietoakaan. Vastaantulevat ihmiset olivat äärettömän ystävällisiä, puhuivat hyvää englantia kohteliaan sanankäntein. Edes vanhan Muscatin basaarissa eivät kauppiat olleet muuta kuin kohteliaan innokkaita esittelemään myynnissä olevia tavaroita. Parin päivän päästä tuntui, että tämän täytyy olla feikkimaa, suuri kulissa, jonka taakse pitäisi päästä kurkistamaan. Mistään emme vain löytäneet

backstagea.

Tansanialaisten ystäviemme kanssa opettelimme uskontodialogia tutustumalla sekä islamilaisiin että kristillisiin teksteihin yhdessä. Vierasjoukkomme oli arvovaltainen, kymmenen muslimeja ja kristittyjä yhdessä edustaneen tansanialaisen vieraan joukossa oli arkkipiispa (sama, joka siunasi meidät Turussa matkaan toukokuussa 2017), piispa ja sheikki sekä Lähetykseuran kollegamme. Arvovaltainen delegaatio oli paikallaan, kun

istuimme Omanin uskontoministeriön hulpean viraston hulpeassa pyöreässä pöydässä miellyttävän sheikin vieraana. Itse sitä mielti suuressa nahkatuolissa, että kyllä on erikoiseen porukkaan joutunut maalaispoika Suomen länsirannikolta. Toki mursimme myös sukupuolten raja-aitoja. Saimme kutsun Omanin turismiin keskittyvän oppilaitoksen opetustiloihin. Siellä saimme valmistaa itse lounaamme. Päätimme, että nyt opetuskeittiössä

pääsevät toimimaan miehet. Tansaniassa ei miehillä ole mitään asiaa keittiön puolelle. Oli hienoa seurata, kun arvon piispat ja sheikit paistoivat sipulia, valmistivat kastiketta ja maustoiivat ruokia innostuneina kuin pikkupojat. Lopputulokset saivat ylpeät hymyt huulille.

Omanista tuliaisiksi toimimme uskontodialogiin liittyvän Scriptural Reasoning-metodin. Kyseinen metodi on kehitetty Britanniassa yhteistyössä Anglikaanikirkon ja Cambridgen yliopiston kanssa. Siinä eri uskontoja edustavat ihmiset tulevat yhteen omien pyhien tekstiensä kanssa, niitä luetaan yhdessä ja keskustellaan sovittujen teemojen ympärillä, miten omakohtaisesti teksti avautuu lukijalle. Tavoitteena on lisätä ymmärrystä eri uskontojen ajattelusta, mutta myös vahvistaa oman uskon ymmärrystä. Israelin ja Palestiinan kontekstissa metodilla olisi paljon annettavaa ja yritämme työstää sitä osaksi työtämme. Haaveilemme, että saisimme juutalaisia nuoria otettua mukaan keskusteluun arabikristittyjen ja musliminuorten kanssa. Haasteet ovat suuria, mutta voimme nojata suureen Jumalaan, Rauhan ruhtinaaseen, jolle kaikki on mahdollista. Saamme myös jättää kohtaamisissa luottavaisina työn Jumalalle, sillä Hän toteaa: ”Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus” (Joh. 17:17)

Vuosi tuli täyteen helmikuun alussa näissä maisemissa. Koko vuosi on mennyt pikakelauksena, mielettömän nopeasti. Viime viikolla meiltä kysyttiin, mikä on ollut yllätyksellisintä tässä vuodessa. Pää sauhuten mietimme koko vuotta ja yritimme keksiä, mikä olisi ollut sellaista, jota emme odottaneet. Jostain syystä emme ole kokeneet suuria kulttuurishokkeja. Tottahan toki juutalaisuuden ja islamin tuntemus on täällä syventynyt. Arabikristittyjen voimakkaan kristityn identiteetin ymmärtää vasta asuessaan täällä. Juutalaisille Israelin valtio taas on lukemattomien sukupolvien vainon jälkeen turvasatama, josta ollaan haasteineen ja

vaiellisuudenkin ylpeitä. Uskonto on joka paikassa mukana ja kaiken taustalla. Vastaaan tulee päivittäin asioita, joita ei pohjoismaalaisena ymmärrä, mutta niihinkin osasi varautua etukäteen. Yllättävää ei ollut sekään, miten täällä kaikki vaatii aikaa. Isossa roolissa suhteiden luomisessa on aika. Jutellaan, kuunnellaan, jutellaan, kuunnellaan jälleen, juodaan kahvia, kyläillään, osallistutaan mm. hautajaisiin, perhejuhliin, puhutaan suurimmaksi osaksi asian vierestä ja taas uudestaan puhutaan kaikesta muusta kuin itse asiasta. Vähitellen saavutat toisen luottamuksen, sitten käydään asian ytimeen ja silloin kaikki luonnistuu kuin itsestään. Sen jälkeen tehdään asioita porukalla, ja tällainen lähetystyöntekijäkin kuulee paljon asioita, joita ei sanota ääneen ennen kuin on luottamus syntynyt. Ne ovat niitä asioita, joista ei kerro media tai joita ei voi sanoa ääneen ihan joka paikassa.

Tammikuun lopulla saimme vieraiksemme Ylöjärven srk/lukion edustuksen. Olemme mukana käynnistämässä heidän ja Galileassa sijaitsevan kristityn arabikylän, Mi'ilyan lukion yhteistyötä. Ensin tutustutimme suomalaisia paikalliseen kulttuuriin ja maisemiin ja pari päivää olimme arabikristittyjen kotien ja Notre Damen lukion hemmoteltavina. Veimme koululle suklaan lisäksi tuliaisina salibandymailoja ja innokkaat paikalliset opettajat järjestivät heti koulun käytävillä pienen maottelun

Suomi-Israel. Upeaa oli olla todistamassa uusien yhteyksien syntymistä ja ystävyyttä. Seuraavaksi Notre Damen koulusta lähtee delegaatio tutustumaan Ylöjärven lukioon ja seurakuntaan. Molempien osapuolten pitää vakuuttua tietysti vastaanottajamaan ja paikkakunnan turvallisuudesta. Suomalaisten mielikuvat sisältävät helposti kaikkea sotaista ja taas israelilaisten/palestiinalaisten mielikuvissa Suomessa taistellaan elonjäämisestä pakkasen ja jääkarhujen keskellä. Kun aikuiset huomaavat arjen sujuvan varsin mukavasti kumppanuusmaassa, on tarkoitus saada nuoria lukiolaisia Suomesta tänne ja paikallisia lukiolaisia täältä Suomeen.

Suuri kiitos tuestanne ja esirukouksistanne. Niitä täällä tarvitaan. Taivaan Isän siunausta ja suurta huolenpitoa teille, rakkaat ystävät.

Marko ja Kirsi

Marko ja Kirsi Piittala

Marko ja Kirsi toimivat lapsi ja nuorisotyön asiantuntijoina Israelissa ja palestiinalaisalueilla. Voit seurata meitä myös blogissa <https://tukevastituuliajolla.blogspot.fi>

Rukousaiheet: Kiitämme johdatuksesta. Rukoilemme Suomessa olevien perheenjäsenten puolesta. Rukoilemme Lähi-idän kristittyjen ja evankeliumin toivorikasta ilosanomaa tarvitsevien ihmisten puolesta. Rukoilemme rauhaa Lähi-itään.

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.